

A Határtalanul pályázat keretében Szlovákiában töltöttünk 5 felejthetetlen napot, a Csillagösvény Utazási Iroda szervezésében, Maksi István vezetésével. Az alábbiakban a résztvevő 7.c-s diákok írásaiból idézünk.

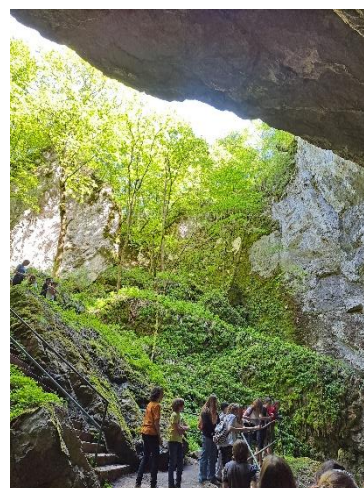
1. nap Május 22-én 7 órakor elindult a 7.c osztály a „Határtalanul” kirándulásra, Szlovákiába. Gömörsíden a Magyar Alapiskolában meglátogattuk a hátrányos helyzetű alsó tagozatosokat. Vittünk nekik egy kis meglepetést-, csokit, labdát, és játszottunk velük. Két

kisebb gyerek verset mondott nekünk, mi pedig énekeltünk nekik. Az eleinte még szégyenlős gyerekek hamar feloldódtak, és csatlakoztak a játékhoz. Nagyon-nagyon aranyosak voltak, az egyikük még meg is ölelt. Közös csoportképpel búcsúztunk el tőlük. Jó volt egy ilyen élménnyel

nekiindulni a hétnek.

István, az idegenvezetőnk Gömörsídre versenybiciklivel érkezett. Innen már gondolhattuk, hogy nem mindennapi figura. Utána elmentünk a füleki várba, ahol a helyi idegenvezető nagyon humorosan mesélte el a vár történetét. A végén nem lehetett kérdezni, mert azt mondta: “Kérdés van? Nincs. Mehetünk.” A füleki vár után egy kis kirándulás következett a Szilicei-jégbarlanghoz. Itt érdekes volt, ahogy mentünk egyre lejjebb a lépcsőn, hogy nem éreztünk semmi változást, majd hirtelen az egyik lépcsőfokról a másikra sokkal hidegebb lett.

Délután a Rozsnó főterén lévő Őrtornyba másztunk fel, majd kaptunk szabadidőt is a főtéren. Fagyiztunk, és a fiúk pizzát ettek (állítólag Szlovákia legfinomabb pizzája ott van), és összevásároltunk minden értelmetlen dolgot a kínaiban.

A szállásunk Várhosszúréten -egy kicsi magyar falu panziójában -álomszép helyen volt. Egy hegy lábánál, patak partján, óriási kerttel, saját kilátóval, röplabda pályával. Több csoport is itt szállt meg, de elfértünk, jókat röplabdáztunk, beszélgettünk velük.

Este a szálláson vacsora után táncoltunk a dernői néptáncosokkal. Amikor együtt táncoltunk nagyon jól éreztem magam, bár hulla fáradt voltam. Sok minden történt, pedig ez még csak az első nap volt.

2. nap

A második nap reggelén, még 7 óra előtt néhányan felmentünk a kilátóba zenét hallgatni és megnézni a napfelkeltét. Reggeli után buszra szálltunk, és kb. egy óra utazást követően megérkeztünk Tóketerebes városába. A településen található az Andrassy család egykori

kastélya, itt töltötte gyermekkorát gróf Andrassy Gyula, a Magyar Királyság miniszterelnöke, a Monarchia külügyminisztere. Az 1786-ban épült kastélyban gyönyörű bútorok, portrék és használati tárgyak voltak kiállítva. A kastélyparkban a szökőkútnál készült a csoportkép. Sövénylabirintus, óriási fák, csónakázó tó és Andrassy gróf végső nyughelye, a mauzóleum épülete is itt található.

Egy kis buszozás után megérkeztünk a Sóvári-hegység lábához, nekivágtunk megmászni a hegyet, a hegygerincen fekvő Szalánc vára volt az úticélunk és odafentről csodálhattuk a kilátást.

Majd hajtottunk egyenesen Kassa felé. A főtéren egy mesterséges medrű patak folyik, ahol

néhányan a lábukat is megmerítették. Kassa ékkövéhez érve megpillantottuk a hatalmas kassai dómot. Bentről is ugyanolyan gyönyörű volt mint kintről. Megkoszorúztuk Rákóczi sírját, miközben a többiek a magyar Himnusz szavalták, mert nem volt szabad énekelni. Ezután a dómból kiérve szabadidőt kaptunk, amit a fiúk Kofola keresésre használtak ki, de annyira szerencsétlenek voltak, hogy több

mint egy óra alatt sem találtak boltot, ahol vehettek volna.

Kassán mindenféle nyelveken, mindenféle kommunikációs bonyodalomba keveredtünk, de végül sikerült hozzájutni a kakaós csigához, a „0-Eurós”hoz, a hűtőmágneshoz, a pizzához és egyéb kincsekhez.

3. nap

Elsőnek Csetnek felé vettük az irányt. Elmentünk az ottani tájházba. Ezen a helyen három kedves, idős hölgy vezetett körbe minket. Itt megtudtunk érdekes szokásokat a régen ott élt

emberek mindennapjairól. Számomra a legérdekesebbek például a régi szappan, ami állati zsírból készült, és nem volt valami jó illata. Illetve egy kerámiából készült kis kulacs, ami úgy nézett ki, mint egy imakönyv, amiben alkoholos italt fogyasztottak a templomban a pap tudta nélkül. A tájház egy másik részében II. világháborús

emlékeket néztünk meg, és még egy igazi bombát is megfoghattunk, ami lerombolta a ház egy részét. Csetneken elsétáltunk egy II. világháborús bunkerhez, ahová be is tudtunk menni körülnézni. Itt találkoztunk egy Évike nevű kutyával. Szerencsére a zivatar idején a buszon ültünk. Nagyon hangulatos volt, énekeltünk, gitároztunk, míg odakint szakadt az eső.

A Szádelői-völgyénél kettévált a csapat. Voltak, akik nehezebb túrára mentek, de mi a könnyebbet választottuk. Nagyon élveztük, mert végig egy gyönyörű patak mellett sétáltunk, és emellett 6 darab szalamandrával is találkoztunk. Jókat

beszélgettünk, sőt egy kőtornyot is építettünk az osztály nevében. Nem is vettük észre milyen sokat gyalogoltunk. A másik csapat a tornai várromhoz tett egy mázsósabb túrát. Hol a felhőben, hol a felhők fölött sétáltak és szebbnél szebb virágokat láttak.

Hazaérve egy kis szabadidő után íjász programban is részt vettünk. Egy profi íjász úriember elmesélte nekünk az íjászat titkait. Ő már olyan jártas ebben a sportban, hogy alig nézett oda, mégis beletalált a céltábla közepébe. Egymásnak szurkolva lőttünk célba. Óriási bulit csaptunk.

4. nap

A napot egy nagyon hosszú utazással kezdtük. Két és fél óra utazás után megérkeztünk a

késmárki evangélikus fatemplomhoz, amelynek a különlegessége, hogy csak fából épült, még a szögek is fából voltak. A templom építésének a korában az evangélikus templomok csak a városfalon kívül épülhettek meg. Itt is kipróbáltuk az akusztikát és elénekeltük az Esti dalt. Az újabb építésű evangélikus templom kriptájában megkoszorúztuk

Thököly sírhelyét, és elmentünk fagyizni. Miközben sétáltunk a fagyizó felé, elhaladtunk egy úgynevezett szégyenketrec mellett, ahol István elmondta, hogy kiket és miért zártak be ide. Néhány lányt be is zártunk gyorsan. A fagyizóban isteni fagyit ettünk. Sokan sütit vagy fagyikelyhet kértek. A buszhoz menet megláttuk a magas Tátrát. A látvány mindenkit lenyűgözött.

Lőcsén körbejártuk az itteni szégyenketrecet, majd a városháza nagytermében hallgattuk István történeteit a szász városokról, láttunk igazi kutyabőrbe kötött könyveket is.

Délután a Szlovák Paradicsom Nemzeti Parkban a Tamásfalvi kilátóhoz indultunk. Ez egy 2 órás 5 km-es túra volt, nagy szintkülönbséggel. Első pár kilométerben a Hernád folyó mellett sétáltunk, majd átmentünk egy kis hídon, hogy megkezdjük az utunkat felfelé. Itt már sokkal nehezebben bírtuk. Miután felértünk a kilátóhoz gyönyörűen leláttunk a Fehér-patak szurdokához. Még a Magas-Tátra csúcsait is láthattuk távolról. Amikor már az egész osztály felért, sokan leültek a sziklapárkány széléhez, amitől Melinda néni nagyon megijedt. Itt megcsináltuk a napi videóüzenetünket. Útközben lefelé egy úttörő táborát is láttunk.

Fáradtan értünk haza, de még nem volt vége a napnak. A szomszédban meglátogattunk egy harangöntő mestert. Nem gondoltam, hogy még manapság is kézzel csinálják a harangot. Ez egy rettentő precíz munka, akár 1 mm csúszás is gondot jelenthet. Egy kis hiba miatt a több hónapos munkát is újra kell kezdeni. Aznap tizenegyig maradhatunk fönt, ki is használtuk, és élveztük az utolsó esténket.

5. nap A hazautazás napját Selmecebányán töltöttük. A röpke 2 és fél órás buszút alatt sem unatkoztunk. István feladta az utolsó kvíz kérdéseit és kihirdette az 5 napos kvíz sorozat végeredményét. Elénekeltek-gitároztuk a kedvenc dalainkat, pl Andris Szlovákia című átiratát. Sétáltunk kicsit Selmecebányán, aztán felmentünk a Bányamúzeumba. Kaptunk védősisakot,

kabátot és lámpát, majd elindultunk lefelé a bányába. Útközben leszakadt az ég. Ahogy lementünk, megcsapott minket a hűvös levegő, sötét volt és minden vizes. Végigkövettük hogyan indult az aranybányászat és a további fejlődése, megnéztük, milyen eszközökkel és hogyan bányásztak régen és ma. Aztán sajnos elindultunk haza. Elbúcsúztunk Istvántól, persze énekelve. Nagyon megszerettük, szuper programokat szervezett nekünk, vicces volt, kedves, felkészült és imádta hallgatni, ahogy énekelünk. Hazafelé még beugrottunk egy Coop-ba kofolát és édességet vásárolni az otthoniaknak. Nagyon élveztük ezt a kirándulást, örülünk, hogy megismerhettük Szlovákiának ezt a részét. A csapatban jól összedolgoztunk, még jobban megismertük, megszerettük, támogattuk egymást. Jó volt együtt énekelni, beszélgetni, közösen átélni az élményeket.